

Sygnatura akt VI Ka 1082/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **4 marca 2014** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Krzysztof Ficek

Sędziowie SSO Kazimierz Cieślukowski (spr.)

SSR del. Marcin Schoenborn

Protokolant Agata Lipke

przy udziale Krystyny Marchewki Prokuratora Prokuratury Okręgowej oraz

Jarosława Jungi Przedstawiciela Urzędu Celnego w R.

po rozpoznaniu w dniu 4 marca 2014 r.

sprawy **A. F. /F./** ur. (...) D.,

syna M. i D.

oskarżonego z art. 107§1 kks

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 30 sierpnia 2013 r. sygnatura akt III K 1650/12

na mocy art. 437 kpk i art. 438 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Gliwicach do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt VI Ka 1082/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 sierpnia 2013 r. w sprawie o sygnaturze akt III K 1650/12 Sąd Rejonowy w Gliwicach uniewinnił oskarżonego A. F. od popełnienia zarzucanego mu przestępstwa skarbowego z art. 107 § 1 kks, zasądził od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego kwotę 1300 zł, nakazał zwrot oskarżonemu dowodów rzeczowych w postaci urządzeń do gier a kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Od powyższego orzeczenia została wywiedziona apelacja oskarżyciela publicznego- Naczelnika Urzędu Celnego w R..

Oskarżyciel publiczny zaskarżył wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego.

Postawił rozstrzygnięciu zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na treść orzeczenia, poprzez nieuzasadnione przyjęcie, że oskarżony nie urządzał gier na automatach o charakterze losowym.

Wniósł o uchylenie wyroku oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Sąd Okręgowy w Gliwicach zważył, co następuje:

Sąd Okręgowy apelację oskarżyciela publicznego w zakresie dotyczącym wniosku odwoławczego uwzględnił. Zasadnicze wątpliwości Sądu Okręgowego budzi ocena Sądu I instancji, że mimo utraty wszystkich punktów gra toczy się dalej, aż do upływu wykupionego czasu gry. Dla Sądu I instancji grą pozostaje naciskanie przycisku bez wyświetlania wizualizacji na ekranie. Trudno nie zgodzić się z argumentacją skarżącego, że istota tej gry polega na tym co jest właśnie wizualizowane na ekranie a nie na naciskaniu przycisku. Niestety Sąd I instancji nawet nie zapoznał się z dowodem, mogącym tę kwestię wyjaśnić, bowiem nie odtworzył płyty będącej załącznikiem do protokołu oględzin przeprowadzonych przez funkcjonariuszy Urzędu Celnego, choć znajduje się ona w aktach sprawy.

Istotnym uchybieniem Sądu I instancji jest zaniechanie przeprowadzenia dowodu wnioskowanego przez oskarżyciela publicznego. Dowodem tym jest opinia biegłego R. R.. Wniosek oskarżyciela publicznego (k. 119) został przez Sąd pominięty. Mimo zaniechania przeprowadzenia dowodu, Sąd I instancji do tego dowodu się odnosi w uzasadnieniu, co jest oczywistym uchybieniem przepisowi art. 410 kpk. Oczywiście opinia tego biegłego ma cały szereg mankamentów, niemniej Sąd I instancji nie próbował tych mankamentów konwalidować, choć nawet został zgłoszony wniosek o przesłuchanie tego biegłego. W szczególności opinia biegłego R. R. zawiera informację, że poddane badaniom przez biegłego urządzenia nie posiadają żadnych numerów, choć przypuszczalnie biegły badał urządzenia zabezpieczone w barze (...) (a te jak wynika z innych dowodów jakieś oznaczenia posiadały). Nie odnosi się także biegły do okoliczności, w jaki sposób przebiega gra w momencie gdy stan licznika (...) wynosi o, pomimo że do końca wykupionego czasu gry pozostało kilka minut.

Niezrozumiałe pozostaje jaki związek z grą ma uzyskiwanie punktów zręcznościowych. Wywody świadka Z. S. są w tej mierze nieprzydatne, bowiem świadek wypowiada się niezrozumiale, co trafnie zauważył w apelacji oskarżyciel publiczny. Świadek broni tylko swojej tezy, w dodatku nie wiadomo na czym opartej, bowiem nie wiadomo czy świadek urządzenia zabezpieczone w barze (...) w ogóle widział.

Tak więc Sąd podjął się oceny czy gra ma charakter losowy bez zapoznania się z kluczowymi w sprawie dowodami. W takiej sytuacji ocena Sądu I instancji nie może być przekonująca.

Na marginesie trzeba wskazać, że pojęcia kosztów postępowania ustawa karna procesowa nie zna. Zna pojęcie kosztów procesu i pojęcie kosztów sądowych.